

1.- No hi havia pensat mai, però ara que hi caic trobo que m'aniria bé aquella antiga sentència: "El que no vulguis per tu, no ho vulguis per ningú."

2.- Sí, m'he fet mapes i plans de vida. Però després la vida m'ha traçat els seus, que no sempre han coincidit amb els meus.

3.- No podria ésser que la meva resposta a la pregunta número u també servís per a aquesta?

4.- És una societat tan complexa que amb un sol ideal ètic no crec pas que en tingui prou. Jo no em veig amb cor de parlar en nom del conjunt.

5.- Se'ns han atribuït tantes coses, entre virtuts i defectes, que cada grup compta amb un ampli ventall de tries. Com a tot arreu...

6.- Admiro moltes persones i a part del greu que em sabia que la memòria em traïa a l'hora de les reconeixences, potser seria indiscret donar noms.

7.- M'ha marcat indefugiblement això que en diem la civilització judeo-cristiana.

8.- Penso que no es pot fer un balanç complet fins a arribar al final. I quan el final arriba, temo que no es deu tenir humor per a fer balanços.

9.- Es poden sotmetre a tècniques els ideals cívico-ètics? En dubto tant que no se m'acut cap resposta.

10.- Sí, és clar, pel que fa a la finalitat i al començament. Només cal recórrer als manuals especialitzats per

trobar explicacions interessants. Quant a la fi, no se sabrà ben bé fins que s'hi trobin aquells a qui toqui, sigui Judici Final o catàstrofe bèl·lica o ecològica definitives.

11.- No tinc un mètode ni una doctrina. Em deixo portar pels sentiments, tan bé com puc.

12.- Reso.

13.- N'hi ha una colla. Però com sol passar en les endèmies, és aconsellable de recórrer als diagnòstics dels experts. Jo, com a integrant del grup de pacients, demano comprensió i encert als especialistes que ens atenen. Que no hàgim de caure en mans de curanderos!

14.- Recordo haver-me compromès amb mi mateix, fa molt de temps, per a ésser fidel al meu país, a la meva família i als meus amics. Les forces que m'ajuden són el meu país, la meva família i els meus amics.

15.- Li recomanaria que no s'entretingués massa demanant consells i que s'apliqués intensament i de seguida a fer allò que més l'atregui.

Pere Calders

març de 1990